

тилицята, и тамо, облакотенъ на задътъ надъ бръгътъ, заничаше въ езерото, и припомняше каго грозенъ сънъ минжлото си . . . отечеството си . . . умрълятъ си майкж . . . пріятеля си Тронскаго . . .

Тутакъ си чу да истронахъ кола въ пълтъ, послѣ глъчкж и леко туптеніе отъ нозѣ въ градинжтъ. Слѣдъ мако, като ся отвориж вратата на цвѣтника, обърж ся и видѣ че иде къмъ него . . . графинята.

— Нае ся да дойде тука . . . при мене! . . . думаше въ умътъ си Волскый. Его най послѣ . . . прѣдъ мене туй чело-вѣкообразно чудовище! Его азъ пакъ самичакъ съ нежъ! . . .

XV.

Измиж бържъ цвѣтникътъ, лека като птичка, песпрѣ ся за единъ минутъ прѣдъ задътъ, и като ся приструваше че душата ѝ е въ най голѣмо спокойствіе, загледана въ езерото подума :

— Ето наистинж единъ много хубавъ изгледъ.

— И стая пустѣйша, рече Волскый, прѣградка добрѣ запазена, въ коѣто